

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de minister voor Immigratie en Asiel,
appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 8 februari 2011 in zaak
nrs. 11/1498 en 11/1497 in het geding tussen:

en

de minister.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 januari 2011 heeft de minister een aanvraag van de vreemdeling om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 8 februari 2011, verzonden op dezelfde dag, heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard, dat besluit vernietigd en bepaald dat de minister een nieuw besluit op de aanvraag neemt met inachtneming van hetgeen in de uitspraak is overwogen. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 15 februari 2011, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De vreemdeling heeft een verweerschrift ingediend.

De vreemdeling heeft een nader stuk ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 2 klaagt de minister dat, samengevat weergegeven, de voorzieningenrechter in het licht van het beleid, neergelegd in onderdeel C4/3.6.3. van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) ten onrechte heeft overwogen dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd waarom de vreemdeling geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over zijn reisroute. Volgens de minister heeft hij in het besluit deugdelijk gemotiveerd dat de vreemdeling geen verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over zijn reisroute en dat hij de vreemdeling daarom artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) tegenwerpt.

2.1.1. Volgens het beleid, neergelegd in onderdeel C4/3.6.3. van de Vc 2000, voor zover thans van belang, is het in beginsel niet geloofwaardig dat een vreemdeling geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. In het geval dat een vreemdeling geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft hij blijk van zijn wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de vreemdeling is toe te rekenen.

2.1.2. De voorzieningenrechter heeft overwogen dat de minister slechts heeft verwezen naar het beleid, neergelegd in onderdeel C4/3.6.3. van de Vc 2000, zonder zich in het geval van de vreemdeling een gemotiveerd oordeel te vormen over de door hem gestelde reisroute en de gestelde

onmogelijkheid daarover verklaringen af te leggen in het licht van de omstandigheden waaronder hij die heeft afgelegd.

De Afdeling begrijpt - in het licht van de strekking van het hiervoor weergegeven beleid en gezien hetgeen de minister aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd - deze overweging aldus, dat de voorzieningenrechter op zich het standpunt van de minister dat niet geloofwaardig is dat de vreemdeling geen enkel (indicatief) bewijs heeft kunnen overleggen van zijn reis, niet onjuist acht. Omdat de vreemdeling daartegen geen hoger beroep heeft ingesteld, moet van de juistheid van dat oordeel worden uitgegaan.

2.1.3. De minister heeft aan het besluit ten grondslag gelegd dat van de vreemdeling, die heeft verklaard van Iran naar Nederland te zijn gereisd, mag worden verwacht dat hij informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de dorpen in Turkije waar hij heeft verbleven, de landen en plaatsen die hij tijdens zijn reis heeft aangedaan en welke route hij met de boot heeft afgelegd. Volgens de minister heeft de vreemdeling geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen afgelegd, zodat zijn verklaringen over zijn reis niet geloofwaardig zijn.

De vreemdeling heeft daartegen, samengevat weergegeven, aangevoerd dat van hem, vanwege zijn gebrek aan topografische kennis, de omstandigheden waaronder hij in Turkije verbleef en omdat hij reisde in een geblindeerde auto, niet verwacht kan worden over de dorpen in Turkije en doorreislanden vanaf Turkije naar Nederland te verklaren.

2.1.4. Door te overwegen als hiervoor onder 2.1.2. weergegeven, heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat in hetgeen de vreemdeling heeft verklaard geen voor de minister verifieerbare elementen zijn gelegen als in het beleid, neergelegd in onderdeel C4/3.6.3. van de Vc 2000 bedoeld. Dat de vreemdeling heeft verklaard waar hij de Iraans-Turkse grens heeft gepasseerd, maakt vorenstaande niet anders. Zoals volgt uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 2 december 2004 in zaak nr. 200405304/1, ter voorlichting van partijen aangehecht) moet onder reisroute worden begrepen, de gehele reisroute naar Nederland die een vreemdeling volgens zijn verklaringen heeft afgelegd.

Gelet op hetgeen de minister aan zijn besluit ten grondslag heeft gelegd en hetgeen de vreemdeling daartegen heeft aangevoerd, hiervoor onder 2.1.3. weergegeven, heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat de minister niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling geen gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen heeft afgelegd over zijn reisroute en dat hij de vreemdeling daarom ten onrechte artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegenwerpt.

Grief 2 slaagt.

2.2. In grief 3, voor zover thans van belang, klaagt de minister dat de voorzieningenrechter ten onrechte, onder verwijzing naar zijn oordeel over het toerekenbaar ontbreken van documenten over de reisroute, heeft overwogen dat hij niet deugdelijk heeft gemotiveerd dat de vreemdeling bij terugkeer naar Iran niet een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM). Volgens de minister heeft de

voorzieningenrechter miskend dat hij zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt illegaal Iran te zijn uitgereisd, nu hij toerekenbaar geen documenten over zijn reisroute heeft overgelegd.

Voorts heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat niet is uitgesloten dat de vreemdeling zonder geldige papieren zal moeten terugkeren naar Iran en alsdan het risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Volgens de minister heeft de voorzieningenrechter miskend dat het aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij zodanig risico loopt. Hij is hierin niet geslaagd, zoals hij aan het besluit ten grondslag heeft gelegd. De voorzieningenrechter heeft dan ook ten onrechte overwogen dat hij niet heeft gemotiveerd waarom in de verwijzing van de vreemdeling naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 9 maart 2010, R.C. tegen Zweden, nr. 41827/07, (JV 2010/147; hierna: het arrest) geen concrete aanknopingspunten zijn gelegen voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het door hem aan zijn besluit ten grondslag gelegde algemeen ambtsbericht over Iran van de minister van Buitenlandse Zaken van oktober 2010 (hierna: het ambtsbericht), aldus de minister.

2.2.1. Gelet op hetgeen hiervoor onder 2.1.4. is overwogen, klaagt de minister terecht dat de voorzieningenrechter niet heeft onderkend dat hij zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling toerekenbaar geen documenten over zijn reisroute heeft overgelegd, het afleggen van consistente, coherente en verifieerbare verklaringen over de reisroute daaronder begrepen. Reeds daarom heeft de voorzieningenrechter ten onrechte overwogen dat de minister zich, onder verwijzing naar zijn standpunt over het toerekenbaar ontbreken van documenten over de reisroute, niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt Iran illegaal te zijn uitgereisd.

Door vervolgens te overwegen dat, zelfs al zou moeten worden aangenomen dat de vreemdeling niet illegaal Iran is uitgereisd, niet is uit te sluiten dat hij zonder geldige papieren zal moeten terugkeren naar Iran, heeft de voorzieningenrechter niet onderkend dat het ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 aan de vreemdeling is om aannemelijk te maken dat hij op de door de voorzieningenrechter bedoelde wijze naar Iran zal moeten terugreizen en daarbij een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. De minister heeft zich terecht op het standpunt gesteld dat de vreemdeling daarin met zijn eigen verklaringen over de mogelijke terugreis zonder documenten niet is geslaagd. Met de verwijzing naar het arrest, in het bijzonder rechtsoverweging 56 daarvan, heeft de vreemdeling dit evenmin aannemelijk gemaakt. Anders dan het geval was in het arrest, heeft de vreemdeling niet aannemelijk gemaakt Iran illegaal te zijn uitgereisd.

De minister klaagt voorts terecht dat de voorzieningenrechter ten onrechte heeft overwogen dat hij niet heeft gemotiveerd dat de vreemdeling geen concrete aanknopingspunten heeft aangevoerd voor twijfel aan de juistheid en volledigheid van het ambtsbericht. De in rechtsoverwegingen 35 en 36 van het arrest genoemde rapportages heeft de vreemdeling niet overgelegd. Reeds daarom is van concrete aanknopingspunten als

vorenbedoeld geen sprake, te minder nu voormelde rechtsoverwegingen geen oordeel van het EHRM over die rapportages bevatten.

2.2.2. Gelet op het vorenoverwogene heeft de minister zich in het besluit deugdelijk gemotiveerd op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling.

Grief 3 slaagt reeds hierom. Hetgeen als grief 3 overigens is aangevoerd, behoeft geen bespreking meer.

2.3. Het hoger beroep is kennelijk gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Grief 1 behoeft geen bespreking meer. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het besluit van 12 januari 2011 toetsen in het licht van de daartegen aangevoerde beroepsgronden, voor zover die, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog bespreking behoeven.

2.4. De vreemdeling heeft bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 12 april 2011, een zogeheten rapportage resultaten leugendetectie onderzoek van 7 april 2011 (hierna ook: de rapportage) overgelegd en de Afdeling verzocht er op voet van artikel 83 van de Vw 2000 rekening mee te houden. Hij beoogt met de rapportage de tegenwerping door de minister van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 en diens standpunt dat het asielrelaas van de vreemdeling positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is, te weerleggen.

2.4.1. Zoals volgt uit de uitspraken van de Afdeling van 9 mei 2003 in zaak nr. 200301735/1 (ter voorlichting van partijen aangehecht) en 18 december 2003 in zaak nr. 200305222/1 (JV 2004/54) moeten onder feiten of omstandigheden in de zin van artikel 83, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 worden begrepen, buiten het kader van de procedure in rechte opgestelde stukken die een vreemdeling overlegt ten bewijze van vóór het nemen van het besluit reeds door hem gestelde feiten en omstandigheden. Artikel 83 van de Vw 2000 heeft derhalve geen betrekking op stukken die een vreemdeling met het oog op de procedure in rechte laat opstellen.

Dergelijke stukken vormen een nadere onderbouwing binnen het kader van de procedure in rechte van reeds ten tijde van de besluitvorming gestelde feiten en omstandigheden. Omdat de in het bestuursrecht gebruikelijke toetsing van een besluit naar de feiten en omstandigheden ten tijde van dat besluit een nadere onderbouwing aan de hand van daartoe opgestelde stukken niet uitsluit, kunnen dergelijke, op verzoek van de vreemdeling opgestelde stukken, bij die toetsing worden betrokken, behoudens uitzonderingen die uit wettelijke voorschriften - zoals artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 en artikel 3.111, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000) - of de goede procesorde voortvloeien.

2.4.2. De rapportage is op verzoek van de vreemdeling met het oog op de procedure in rechte opgesteld. Derhalve is geen sprake van een feit of

omstandigheid als bedoeld in artikel 83, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000.

De minister heeft op 9 januari 2011 het voornemen geuit de aanvraag van de vreemdeling af te wijzen, omdat de vreemdeling toerekenbaar geen documenten als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft overgelegd, zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en het daarom ongeloofwaardig is. Bij besluit van 12 januari 2011 heeft hij hierom de aanvraag van de vreemdeling afgewezen. Hoewel de vreemdeling in zijn zienswijze op het voornemen het standpunt van de minister daarin over de geloofwaardigheid van het asielrelaas heeft betwist, heeft hij in die zienswijze, de beroepsgronden van 22, 26 en 28 januari 2011, ter zitting bij de voorzieningenrechter noch in zijn verweerschrift tegen het hogerberoepschrift van de minister te kennen gegeven voornemens te zijn zijn standpunt te onderbouwen door middel van een daartoe op te starten of opgestarte rapportage leugendetectie onderzoek. Pas bij brief van 12 april 2011 heeft hij de rapportage overgelegd. Uit die brief noch uit de rapportage blijkt wanneer het aan de rapportage ten grondslag liggende onderzoek heeft plaatsgevonden. De vreemdeling heeft geen in rechte te honoreren verklaring gegeven waarom hij de rapportage niet eerder over heeft kunnen leggen.

De rapportage wordt daarom niet bij de beoordeling betrokken.

2.5. De vreemdeling heeft bij brief van 26 januari 2011 te kennen gegeven originele documenten - een zogeheten shensmeh, een identiteitskaart en een rijbewijs - te hebben ontvangen vanuit Iran.

De Afdeling begrijpt deze brief aldus, dat de vreemdeling hiermee beoogt te betogen dat de minister hem niet langer artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 kan tegenwerpen nu hij voormelde documenten heeft ontvangen.

2.5.1. Uit hetgeen de Afdeling eerder heeft overwogen (bijvoorbeeld de uitspraak van 11 februari 2008 in zaak nr. 200800112/1, www.raadvanstate.nl) volgt dat de vaststelling dat ten aanzien van één van de elementen identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de vreemdeling, reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten.

2.5.2. Uit hetgeen hiervoor onder 2.1.4. is overwogen volgt dat de minister zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de vreemdeling toerekenbaar geen documenten over de reisroute heeft overgelegd. De minister heeft daarom de vreemdeling terecht artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 tegengeworpen. De door de vreemdeling bedoelde documenten kunnen, gelet op hetgeen hiervoor onder 2.5.1. is overwogen, niet afdoen aan de terechte tegenwerping van die bepaling door de minister.

De beroepsgrond faalt.

2.6. De vreemdeling voert aan dat de minister in strijd met artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van de Europese Unie van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning

van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchtelingen of als personen die anderszins internationale bescherming behoeven, en de inhoud van de verleende bescherming, niet de besluitvorming heeft aangehouden en hem een redelijke termijn heeft gegund alsnog documenten over te leggen.

2.6.1. De in de beroepsgrond opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling eerder beantwoord bij uitspraak van 25 maart 2008 in zaak nr. 200708599/1 (www.raadvanstate.nl). Nu, zoals hiervoor is overwogen, de vreemdeling ook in deze zaak niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van documenten niet aan hem is toe te rekenen, faalt de beroepsgrond.

2.7. De vreemdeling voert aan dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat zijn asielrelaas positieve overtuigingskracht mist en ongeloofwaardig is.

2.7.1. Bij de beoordeling door de minister van het asielrelaas gaat het meestal niet om de vraag, of en in hoeverre de verklaringen over de feiten die de vreemdeling aan zijn aanvraag ten grondslag heeft gelegd als vaststaand moeten worden aangenomen. De vreemdeling is immers veelal niet in staat en van hem kan ook redelijkerwijs niet worden gevergd zijn relaas overtuigend met bewijsmateriaal te staven.

Om de vreemdeling, waar dat probleem zich voordoet, tegemoet te komen en toch een adequate beoordeling van de aanvraag in het licht van de toepasselijke wettelijke voorschriften te kunnen verrichten, geldt ingevolge artikel 3.35, derde lid, van het Voorschrift Vreemdelingen 2000 – in welke bepaling artikel 31, eerste lid, van de Vw 2000 nader is uitgewerkt – dat de verklaringen van de vreemdeling en de daarin gestelde feiten geloofwaardig worden geacht, indien de vreemdeling aan de in eerstgenoemde bepaling vermelde voorwaarden heeft voldaan. Aan die voorwaarden zal in de regel niet worden voldaan, indien sprake is van een omstandigheid als vermeld in artikel 31, tweede lid, onder a tot en met f, van de Vw 2000. In dat geval zal volgens paragraaf C14/2.4 van de Vc 2000 van de verklaringen positieve overtuigingskracht moeten uitgaan om de daarin gestelde feiten alsnog geloofwaardig te achten.

2.7.2. Uit hetgeen hiervoor is overwogen volgt dat in rechte vaststaat dat de minister de vreemdeling terecht artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 heeft tegengeworpen. Van de verklaringen van de vreemdeling moet derhalve positieve overtuigingskracht uitgaan.

2.7.3. De minister heeft zich op het standpunt gesteld dat de verklaringen van de vreemdeling positieve overtuigingskracht missen, omdat hij vage en tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd. Volgens de minister is niet geloofwaardig dat de vreemdeling niet de namen weet van de mannen die hij een lift heeft gegeven. Dat deze personen uit angst voor de politie wilden dat hij van rijrichting veranderde en dat zij strijders waren voor de Koerdische partij is louter gebaseerd op vermoedens van de vreemdeling.

Voorts heeft de vreemdeling vaag en tegenstrijdig verklaard over de bagage die de mannen bij zich hadden, zijn waarnemingen over de schietpartij tussen de mannen en de politie en zijn vluchtroute van de auto

naar de heuvel. De minister acht het daarnaast bevreemdingwekkend dat de vreemdeling, terwijl hij vluchtte voor de politie, ervoor heeft gekozen naar zijn eigen huis te gaan en nadien naar dat van zijn familieleden, terwijl volgens de verklaringen van de vreemdeling de politie zijn verblijfplaats binnen enkele uren zou kunnen achterhalen aan de hand van de door hem achtergelaten bestelbus. Volgens de minister is het ook bevreemdend dat de vreemdeling zich niet bij de politie heeft gemeld om toe te lichten dat hij niets te maken had met de schietpartij tussen de mannen en de politie.

Volgens de minister kan geen geloof worden gehecht aan de verklaringen van de vreemdeling dat de Iraanse autoriteiten zijn adres geprobeerd hebben te achterhalen. Volgens de minister heeft de vreemdeling dit vernomen van zijn zuster, die dit heeft vernomen van hun broer Yousef. Deze heeft dit gehoord van een bevriend persoon, Rezer. Dit zijn volgens de minister geen objectieve bronnen en ook heeft de vreemdeling niet geconcretiseerd om welke reden de Iraanse autoriteiten zijn adres probeerden te achterhalen. De minister volgt ook niet de verklaring van de vreemdeling *dat er leden van de geheime dienst in burger zijn gezien in de straat waar de vreemdeling heeft gewoond*. De vreemdeling heeft dit gehoord van zijn zuster, die dit heeft gebaseerd op hetgeen haar kinderen hebben verteld. Volgens de minister zijn het speculaties van de zijde van de zuster en haar kinderen dat de waargenomen personen lid zijn van de geheime dienst.

2.7.4. Hetgeen de vreemdeling daartegen in beroep aanvoert, strekt in wezen ten betoge dat hij, gegeven dat zijn relaas dat past in de algemene situatie in Iran, een redelijke verklaring heeft gegeven voor de door de minister geconstateerde vaagheden en tegenstrijdigheden, voor zover die al terecht zijn geconstateerd. Voorts betoogt hij dat het niet reëel is dat de minister hem tegenwerpt dat hij niet naar de politie is gegaan en dat hij zich ten onrechte op het standpunt stelt dat zijn familieleden niet als objectieve bron van informatie kunnen worden aangemerkt.

Gelet op het hiervoor onder 2.7.1. uiteengezette toetsingskader en gelet op hetgeen hiervoor onder 2.7.3. is weergegeven, biedt dat evenwel geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat de verklaringen van de vreemdeling positieve overtuigingskracht missen en het asielrelaas ongeloofwaardig is.

2.8. De vreemdeling stelt zich voorts op het standpunt dat de minister zijn aanvraag ten onrechte in het kader van de Algemene Asielprocedure (hierna: de AA-procedure) in het aanmeldcentrum heeft afgewezen. Hij heeft hem ten onrechte niet in de gelegenheid gesteld aanvullende documenten over te leggen. Hiermee heeft de minister, volgens de vreemdeling, in strijd gehandeld met het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.8.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 augustus 2001 in zaak nr. 200103491/1, AB 2002, 383), over de zogenoemde aanmeldcentrumprocedure onder de Vw 2000 en het Vb 2000, zoals die luiden tot 1 juli 2010, gaat het er bij de toetsing of de aanvraag in een aanmeldcentrum mocht worden afgewezen om, of het desbetreffende besluit binnen 48 uur op zorgvuldige wijze is genomen. Dit mondt uit in een toetsing van het naar de gedane aanvraag verrichte onderzoek en de motivering van de afwijzing.

2.8.2. Bij besluit van 23 juni 2010 (Stb. 2010, 244) is het Vb 2000 gewijzigd. Wat betreft de aanmeldcentrumprocedure is artikel 3.110 van het Vb 2000 gewijzigd. Artikel 3.110, eerste lid, van het Vb 2000 luidt sinds 1 juli 2010 als volgt: Voor het onderzoek naar de aanvraag tot het verlenen van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 van de Vw 2000, zijn in een aanmeldcentrum acht dagen beschikbaar.

2.8.3. Uit de geschiedenis van totstandkoming van de wijziging van het Vb 2000 (nota van toelichting, blz. 10, 12, 19 en 20; Stb. 2010, 244), voor zover hier van belang, blijkt dat bij deze wijzigingen de gedachte is blijven voorstaan dat afdoening in de aanmeldcentrumprocedure, zoals dat ook het geval was vóór 1 juli 2010, blijft aangewezen in die gevallen waarin zonder tijdrovend onderzoek op zorgvuldige wijze kan worden vastgesteld dat de aanvraag kan worden afgewezen of ingewilligd.

2.8.4. Reeds hierom is in de wijziging van het Vb 2000 per 1 juli 2010 geen grond gelegen om terug te komen van de in voormelde uitspraak weergegeven toetsingmaatstaf voor beantwoording van de vraag of de aanvraag terecht in een aanmeldcentrum is afgewezen, met dien verstande dat het er thans om gaat of het desbetreffende besluit binnen acht dagen op zorgvuldige wijze is genomen.

2.8.5. Uit hetgeen hiervoor onder 2.6.1. is overwogen volgt dat het betoog van de vreemdeling over de mogelijkheid om aanvullende documenten over te leggen, faalt. De minister heeft niet in strijd gehandeld met het zorgvuldigheidsbeginsel door de asielaanvraag van de vreemdeling in het kader van de AA-procedure af te wijzen.

De beroepsgrond faalt.

2.9. Het beroep is ongegrond.

2.10. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem, van 8 februari 2011 in zaak nr. 11/1497;
- III. verklaart het ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. B. van Wagtendonk en mr. H. Troostwijk, leden, in tegenwoordigheid van mr. M.M. Bosma, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

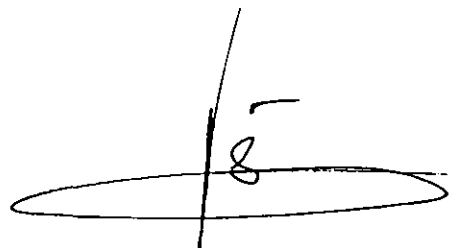
w.g. Bosma
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 15 juli 2011

572.

Verzonden: 15 juli 2011

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a vertical line, a horizontal line, and a stylized 'S' or 'V' shape, all enclosed within a large, horizontal oval.

mr. H.H.C. Visser

0238883974

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Sector bestuursrecht

Nevenzittingsplaats Haarlem

zaaknummer: AWB 11 / 1498 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 1497 (beroep)

uitspraak van de voorzieningenrechter van 8 februari 2011

In de zaak van:

geboren op _____ van Iraanse nationaliteit, verblijvende in
het Aanmeldcentrum Schiphol,
verzoeker,
gemachtigde: mr J.J. Wedemeijer, advocaat te Alkmaar,

tegen:

de minister voor Immigratie en Asiel,
verweerder,
gemachtigde: mr. R.A.B. van Steijn, werkzaam bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst te
's-Gravenhage.

1. Procesverloop

- 1.1 Verzoeker heeft op 5 januari 2011 een aanvraag ingediend tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd. Verweerder heeft de aanvraag bij besluit van 12 januari 2011 afgewezen. Verzoeker heeft tegen het besluit op 13 januari 2011 beroep ingesteld.
- 1.2 Verzoeker heeft op 13 januari 2011 gevraagd een voorlopige voorziening te treffen. Hij verzoekt verweerder te verbieden hem uit te zetten voordat de rechtbank op het beroep heeft beslist.
- 1.3 De openbare behandeling van het geschil heeft plaatsgevonden op 1 februari 2011. Verzoeker is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde. Verweerder is vertegenwoordigd door zijn gemachtigde.

2. Overwegingen

- 2.1 Indien tegen een besluit beroep is ingesteld, kan de voorzieningenrechter van de rechtbank die bevoegd is in de hoofdzaak, ingevolge artikel 8:81, eerste lid, Algemene wet bestuursrecht (Awb) op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijld spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

IND lokale:	
Dossiernr:	1012-29-074
Udad ontvangstdatum:	
Briefnr:	
ND ontvangstdatum:	08 FEB. 2011
Registratie in naam mdw:	
(NDS) datum:	
Invoer- naam mdw:	
controle datum:	

0238883974

zaaknummer: AWB 11 / 1498 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 1497 (beroep)

2

-
- 2.2 Ingevolge artikel 8:86, eerste lid, Awb heeft de voorzieningenrechter na behandeling ter zitting van het verzoek om een voorlopige voorziening de bevoegdheid om onmiddellijk uitspraak te doen in de hoofdzaak, indien hij van oordeel is dat nader onderzoek redelijkerwijs niet kan bijdragen aan de beoordeling van de zaak. Er bestaat in dit geval aanleiding om van deze bevoegdheid gebruik te maken.
- 2.3 In de hoofdzaak toetst de voorzieningenrechter het bestreden besluit aan de hand van de voorgedragen beroepsgronden op rechtmatigheid en ambtshalve aan voorschriften van openbare orde.
- 2.4 Verzoeker heeft ter onderbouwing van zijn aanvraag aangevoerd dat hij in de omgeving van de Iraanse stad Mahabad op 12 december 2010 een lift heeft gegeven aan vier personen. Drie van hen zaten in laadbak van zijn bestelauto, de vierde zat naast verzoeker. Onderweg naar Mahabad kwam hen een politieauto tegemoet. Verzoeker werd door de passagier die naast hem zat, genoodzaakt om te keren. Hij bracht zijn voertuig tot stilstand en keerde heel zacht om, om geen stofwolken op te werpen waardoor hij in de vallende duisternis zichtbaar zou zijn, en reed in de tegenovergestelde richting. De politieauto haalde verzoekers auto in, waarna zijn achterpassagiers met Kalashnikows op de politieauto begonnen te schieten. De banden van verzoekers bestelauto werden geraakt toen de politie terug schoot en hij moest stoppen. Verzoeker is uit zijn auto gesprongen en een heuvel opgerend. Aan de achterkant van de heuvel nam hij een taxi en ging eerst naar huis. Hij haalde daar zijn moeder op en nam papieren, medicijnen voor zijn moeder en geld mee en ging naar het huis van zijn zuster. Daar heeft hij de mogelijkheden onderzocht om naar Turkije te komen.
- 2.5 Verweerder werpt verzoeker tegen dat hij niet heeft voldaan aan de verplichtingen genoemd in artikel 31, tweede lid, sub f van de Vreemdelingenwet (Vw). Volgens verweerder heeft hij om niet verschoonbare redenen geen identiteitsdocumenten overgelegd. Hij heeft ook geen documenten over zijn reis van Mahabad via Turkije naar Amsterdam en geen treinkaartje van Amsterdam naar Kopenhagen overgelegd. Voorts heeft verzoeker geen eenvoudige informatie over zijn reisroute kunnen verschaffen. Wegens het ontbreken van positieve overtuigingskracht is verzoekers asielaans niet geloofwaardig.
- 2.6 Verzoeker heeft dit oordeel op na te noemen gronden bestreden.
- De voorzieningenrechter overweegt als volgt.
- 2.7 Verzoeker stelt dat hem niet kan worden verweten dat hij geen nationaliteits- en identiteitsbewijs heeft overgelegd. Verzoeker voert daartoe aan dat hij zijn Iraanse documenten niet heeft meegenomen uit angst om in Turkije met Iraanse documenten te worden opgepakt en te worden gerefouleerd naar Iran. Voor de gegrondheid van deze vrees verwijst verzoeker naar de bij de zienswijze genoemde en overgelegde documentatie. Verzoeker stelt dat verweerder niet betwist dat sprake is van gegronde vrees voor refoulement, echter verweerder vindt dit ten onrechte niet relevant. Het bestreden besluit is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.
- 2.8 De motivering die verweerder in het bestreden besluit geeft luidt als volgt. "Het standpunt in de zienswijze dat het betrokkene niet mag worden aangerekend dat hij zijn originele nationaliteits- en identiteitsdocumenten niet heeft meegenomen vanwege

0238883974

zaaknummer: AWB 11 / 1498 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 1497 (beroep)

3

de angst om door Turkije te worden uitgezet naar Iran, wordt niet gevolgd. Redengevend hier toe is dat het de verantwoordelijkheid van de asielzoeker is om zijn identiteit en nationaliteit aan te tonen bij zijn asielaanvraag, ongeacht de gestelde omstandigheid dat Turkije al dan niet Iranërs naar het land van herkomst uitzet. De door betrokkene overgelegde artikelen maakt dit standpunt niet anders."

2.9 Artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw luidt als volgt:

"Bij het onderzoek naar de aanvraag wordt mede betrokken de omstandigheid dat:

(..) (..)

f. de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag, tenzij de vreemdeling aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen."

- 2.10 Verweerder heeft derhalve op grond van voorgaande bepaling te onderzoeken of de door verzoeker aangevoerde omstandigheden een reden zijn om hem het ontbreken van reis- of identiteitspapieren niet toe te rekenen. Verweerder kan de aangevoerde omstandigheden en de daarvoor gegeven onderbouwing in de overgelegde documentatie niet onbesproken laten, zoals hij blijkt de hiervoor weergegeven motivering heeft gedaan. Aldus heeft verweerder zijn besluit op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd en treft de beroepsgrond doel. De door verweerder ter zitting gegeven aanvullende motivering dat zich in Turkije een UNHCR post bevindt waar verzoeker bescherming had kunnen vragen, is geen adequate reactie op de door verzoeker overgelegde documentatie en is derhalve niet alsnog een deugdelijke motivering.
- 2.11 Aan bespreking van de beroepsgrond dat het onzorgvuldig is geweest de aanvraag in de AA-procedure af te doen, onder verwijzing naar onder meer het bepaalde in artikel 4 van richtlijn 2004/83/EG (Definitierichtlijn), waarin staat dat de asielzoeker zijn documenten zo spoedig mogelijk moet indienen en verzoeker geen redelijke termijn is gegund om alsnog met de documenten te kunnen komen, komt de voorzieningenrechter thans niet toe. Eerst zal verweerder in een nieuw te nemen besluit gemotiveerd moeten beoordelen of verzoeker toerekenbaar geen reis- of identiteitsdocumenten bij zijn aanvraag heeft overgelegd. De omstandigheid dat verzoeker alsnog identiteitsdocumenten heeft overgelegd zal door de voorzieningenrechter derhalve thans niet bij de beoordeling van het beroep worden betrokken.
- 2.12 Ten aanzien van het ontbrekende treinkaartje merkt de voorzieningenrechter op dat verweerder ter zitting, naar aanleiding van het op 28 januari 2011 door de gemachtigde van verzoeker aan de rechtbank toegestuurde vervoersbewijs en de reservering van de treinreis van Amsterdam naar Kopenhagen, het ontbreken van het treinkaartje niet langer tegenwerpt en het bestreden besluit in zoverre heeft ingetrokken.
- 2.13 Verweerder heeft verzoeker nog tegengeworpen dat hij geen enkel indicatief bewijs van de reis Mahabad-Turkije-Amsterdam heeft kunnen overleggen, noch dat hij in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reis te geven. Verzoeker is van Mahabad in Iran via Turkije naar Nederland gereisd, van

0238883974

zaaknummer: AWB 11 / 1498 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 1497 (beroep)

4

welke reizen in redelijkheid mag worden verondersteld dat deze met documenten te staven zouden zijn. Verwacht mag worden dat verzoeker informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de dorpen in Turkije waar hij heeft verbleven, de landen en plaatsen die hij tijdens zijn reis heeft aangedaan en van waar naar waar hij met een boot heeft gereisd. In dit verband verwijst verweerder naar hoofdstuk C4/3.6.3 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (Vc) waarin staat dat verklaringen die inhouden dat een asielzoeker geen documenten heeft en tevens niets meer weet van de reis, niet geloofwaardig zijn. Het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk op een dergelijke wijze heeft gereisd. Dit bewijs kan alsnog worden geleverd door consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaringen omtrent de reis af te leggen. Daarvan is geen sprake. De redenen die verzoeker in zijn zienswijze heeft aangegeven voor het niet kunnen verstrekken van informatie aangaande zijn reis worden door verweerder niet gevolgd.

- 2.14 In de zienswijze heeft verzoeker de volgende verklaringen gegeven voor het niet kunnen verstrekken van informatie aangaande zijn reis van Iran naar Amsterdam:
- De dorpen zijn te klein om deze op basis van verzoekers topografische kennis te kunnen kennen. Hij kwam niet in aanraking met Turkse dorpingen. Hij zat in een huis waar hij niet uit mocht. Hij heeft verteld dat hij in Istanbul was. Onduidelijk is waarop verweerder de stelling baseert dat verzoeker de dorpen in Turkije waar hij is geweest moet kunnen noemen.
  - De reisroute tussen de Iraanse-Turkse grens is grotendeels te construeren omdat verzoeker aangeeft waar hij aan de Iraanse kant de grens is overgegaan.
  - Van Istanbul naar Amsterdam heeft verzoeker in een geblindeerde auto en op een boot gezeten. Het is onredelijk te verwachten dat verzoeker de doorreislanden kan noemen vanuit een geblindeerde auto.
  - Verzoeker is nooit in Europa geweest en leest noch spreekt Europese talen.
- 2.15 Verzoeker heeft aangevoerd dat verweerder niets over deze concrete omstandigheden heeft gezegd en niet kenbaar en gemotiveerd heeft beoordeeld of de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd geloofwaardig zijn. Het is niet zo dat verzoeker niets weet en niets heeft verklaard. Verzoeker heeft verklaard uit eigen wetenschap. Verweerder heeft in redelijkheid deze verklaringen niet kunnen afwijzen.
- 2.16 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter treft deze beroepsgrond doel. Verweerder heeft in zijn algemeenheid verwezen naar het ter zake gevoerde beleid zonder zich in het onderhavige concrete geval een oordeel te vormen over de geloofwaardigheid van de door verzoeker gestelde afgelegde reisroute, over de door verzoeker gestelde onmogelijkheid informatie te verstrekken in het licht van die afgelegde reisroute en de omstandigheden waaronder die reis is afgelegd. Verweerder heeft voorts niet gemotiveerd waarom hetgeen verzoeker wel heeft verklaard niet voldoende is.
- 2.17 Aan bespreking van de beroepsgronden die zijn gericht tegen de door verweerder tegengeworpen tegenstrijdigheden in het kader van de positieve overtuigingskracht komt de voorzieningenrechter niet toe. Uit een nieuw te nemen besluit zal moeten blijken of verweerder de toetsingsmaatstaf van de positieve overtuigingskracht nog immer aanlegt. In dit verband wijst de voorzieningenrechter er nog wel op dat verweerder in het besluit, naar aanleiding van de zienswijze, een aantal tegenstrijdigheden heeft laten vallen en ter zitting de tegengeworpen tegenstrijdigheid op het onderdeel van het aantal wapens heeft ingetrokken.

0238883974

zaaknummer: AWB 11 / 1498 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 1497 (beroep)

5

- 2.18 Ten slotte heeft verzoeker in beroep aangevoerd dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verzoeker heeft ter onderbouwing van dit standpunt verwezen naar het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 9 maart 2010 (appl. no. 41827/07, R.C. t. Zweden), met name de rechtsoverwegingen 35, 36 en 56, alsmede naar de door het EHRM in dit arrest genoemde rapportages. Verzoeker stelt met deze verwijzing concrete aanknopingspunten naar voren te hebben gebracht voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 2010 over Iran. Op basis van dit ambtsbericht stelt verweerder zich op het standpunt dat terugkeer naar Iran geen enkel probleem is. Het ambtsbericht negeert de informatie zoals die blijkt uit genoemd arrest, aldus verzoeker. Verzoeker heeft nooit een paspoort gehad en zal deze ook niet krijgen. Verzoeker is illegaal uitgereisd of zal in elk geval zonder juiste documenten als een paspoort moeten terugkeren, in de negatieve aandacht van de autoriteiten komen als bedoeld in rechtsoverweging 35 e.v. van het arrest en bij terugkeer naar het speciale gerecht gaan met alle gevolgen als marteling zoals beschreven in rechtsoverweging 56 van het arrest. Het besluit is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.
- 2.19 Verweerder heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat verzoeker geen documenten heeft overgelegd waaruit is gebleken dat hij illegaal is uitgereisd. Verzoeker heeft zijn reis ook niet aannemelijk gemaakt met documenten, indicatieve bewijzen dan wel gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen aangaande zijn reisroute. Er is geen reden om aan te nemen dat hetgeen de persoon is overkomen in genoemd arrest van het EHRM ook verzoeker zal overkomen bij terugkeer. In het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over Iran van 2010 wordt beschreven dat jaarlijks duizenden in het buitenland verblijvende Iraniers, waaronder voormalige asielzoekers, terugkeren naar Iran en dat er geen gevallen bekend zijn van uitgeprocedeerde asielzoekers die na terugkeer in de problemen zijn gekomen.
- 2.20 Zoals de voorzieningenrechter hiervoor heeft geoordeeld, is sprake van een motiveringsgebrek ten aanzien van verweerders tegenwerping dat verzoeker geen enkel indicatief bewijs van de reis heeft kunnen overleggen, noch dat hij in staat is om gedetailleerde, coherente en verifieerbare verklaringen omtrent de reis te geven. Derhalve kan verweerders standpunt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij illegaal is uitgereisd vooralsnog niet in stand blijven. Of verzoeker al dan niet aannemelijk heeft gemaakt of hij illegaal is uitgereisd, sluit voorts niet uit dat hij zonder de juiste papieren zal moeten terugkeren. De betekenis daarvan dient te worden beoordeeld in het licht van de informatie zoals die blijkt uit genoemd arrest van het EHRM en het ambtsbericht. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder, door te verwijzen naar de informatie in het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over Iran van 2010 niet gemotiveerd de stelling van verzoeker heeft weerlegd, dat verzoeker met de verwijzing naar het arrest van het EHRM en de daarin genoemde rapportages concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. Deze beroepsgrond treft doel.
- 2.21 Gelet op vorenstaande is het beroep gegrond. Het besluit zal worden vernietigd omdat het is genomen in strijd met artikel 3:46 Awb. Verweerder zal worden opgedragen een nieuw besluit te nemen op de aanvraag met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen.

0238883974

zaaknummer: AWB 11 / 1498 (voorlopige voorziening)
AWB 11 / 1497 (beroep)

6

- 2.22 Nu in de hoofdzaak wordt beslist, zal de voorzieningenrechter het verzoek om een voorlopige voorziening afwijzen.
- 2.23 De voorzieningenrechter zal met toepassing van artikel 8:75, eerste, Awb verweerder veroordelen in de door verzoeker gemaakte kosten. De kosten zijn ingevolge het Besluit proceskosten bestuursrecht € 874,- in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening (1 punt voor het verzoekschrift en 1 punt voor het verschijnen ter zitting, wegingsfactor 1) en € 437,- in verband met het beroep (1 punt voor het beroepschrift, wegingsfactor 1). Omdat aan verzoeker een toevoeging is verleend krachtens de Wet op de rechtsbijstand, moeten deze bedragen ingevolge artikel 8:75, tweede lid, Awb worden betaald aan de griffier.

3. Beslissing

De voorzieningenrechter:

- 3.1 verklaart het beroep gegrond;
- 3.2 vernietigt het bestreden besluit van 12 januari 2011;
- 3.3 draagt verweerder op een nieuw besluit te nemen op de aanvraag van verzoeker met inachtneming van hetgeen is overwogen in deze uitspraak;
- 3.4 wijst het verzoek om een voorlopige voorziening af;
- 3.5 veroordeelt verweerder in de kosten in verband met het verzoek om een voorlopige voorziening ad € 874,- en in verband met het beroep ad € 437,- en draagt verweerder op deze kosten aan de griffier van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Haarlem, te voldoen.

Deze uitspraak is gedaan door mr. J.M. Janse van Mantgem, voorzieningenrechter en op 8 februari 2011 in het openbaar uitgesproken, in tegenwoordigheid van A.H. de Vries, griffier.

A. de Vries

J.M. Janse van Mantgem

Afschrift verzonden op: - 8 -02- 2011

Coll: *JM*

Rechtsmiddel

Partijen kunnen tegen deze uitspraak, voor zover deze de hoofdzaak betreft, hoger beroep instellen bij de Raad van State, Afdeling bestuursrechtspraak, Hoger beroep vreemdelingenzaken, postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. Het hoger beroep moet worden ingesteld door het indienen van een beroepschrift, dat een of meer grieven bevat, binnen een week na verzending van de uitspraak door de griffier. Bij het beroepschrift moet worden gevoegd een afschrift van deze uitspraak. Van deze uitspraak staat, voor zover deze de voorlopige voorziening betreft, geen hoger beroep open.

Voor eensluidend afschrift.
De griffier van de rechtbank te 's-Gravenhage

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
 Immigratie- en Naturalisatiedienst

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 FEB 2011	
ZAAKNR.	20102124
AAN:	V2
BEHANDELD DO:	PAR:

Postadres: Postbus 30120, 2500 GC Den Haag

Telefoon 070-779 4901
 Fax 070-779 5508

Aan de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
 Vreemdelingenzaken
 Postbus 20019
 2500 EA 's-GRAVENHAGE

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging Vestiging Den Haag
Contactpersoon	mr. M.A. Pruss
Doorkiesnummer(s)	070-779 7104
Datum	15 februari 2011
Ons kenmerk	1012.29.1274
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	2
Onderwerp	hoger beroep van de Minister voor Immigratie en Asiel alsmede verzoek tot het treffen van een voorlopige voorziening inzake

Hierbij ontvangt u het hoger beroepschrift tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, van 8 februari 2011 (verzonden op dezelfde dag), met het kenmerk Awb 11/1497.

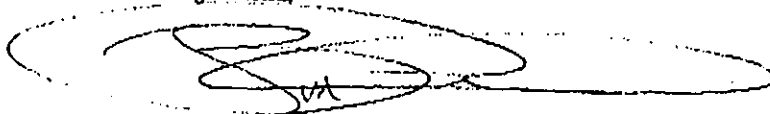
De machtiging tot het instellen van het hoger beroep is bijgevoegd.

Blijkens de bestreden uitspraak is de Minister gehouden een nieuw besluit te nemen met inachtneming van de uitspraak. Nu de Minister zich niet met deze uitspraak kan verenigen, verzoek ik u bij wijze van voorlopige voorziening te bepalen dat de Minister geen nieuwe beslissing hoeft te nemen voordat uw Afdeling op het hoger beroep heeft beslist.

Het belang van de Minister bij de gevraagde voorziening is, ongeacht de uitkomst van de procedure, gelegen in de vaststelling dat de Minister geen dwangsom verschuldigd zal worden over de periode van de behandeling van het hoger beroep. Daarnaast is het belang gelegen in het voorkomen van de situatie dat de Minister het beslisproces voortzet en met inachtneming van de uitspraak mogelijk inwilligt, indien met de gegrondverklaring van het hoger beroep de inwilliging weer teniet wordt gedaan.

Voor zover griffiegeden verschuldigd zijn machtig ik u deze van de bij u lopende rekening-courant van de Immigratie- en Naturalisatiedienst af te schrijven.

Hoogachtend,

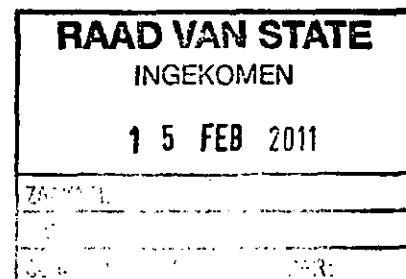

 P. van den Berg,
 senior procesvertegenwoordiger

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst

Postadres Postbus 5800, 2280 HV Rijswijk

Telefoon 070-779 4901
Fax 070-779 5508

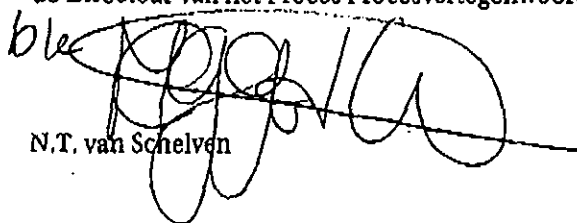
De Raad van State

Onderdeel	Proces Procesvertegenwoordiging
Contactpersoon	mr. M.A. Pruss
Doorkiesnummer(s)	070 779 7104
Datum	15 februari 2011
Ons kenmerk	1012.29.1274
Uw kenmerk	-
Bijlage(n)	-
Onderwerp	schriftelijke lastgeving

Hierbij geef ik mevrouw mr. P. van den Berg, senior procesvertegenwoordiger bij het Proces Procesvertegenwoordiging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst, schriftelijk last om als gemachtigde van de Minister voor Immigratie en Asiel bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State hoger beroep in te stellen tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, van 8 februari 2011 (verzonden op dezelfde dag) met het procedurenummer 11/1497.

De Minister voor Immigratie en Asiel,
namens deze
Het Hoofd van de Immigratie- en Naturalisatiedienst,
namens deze
de Directeur van het Proces Procesvertegenwoordiging

ble
N.T. van Schelven

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
15 FEB 2011	
ZAAXNR.	
AAN:	
BEHANDELD: OD:	PAR:

Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Vreemdelingenzaken
Postbus 20019
2500 EA 's-GRAVENHAGE

Hoger beroepschrift

vreemdelingenzaken

Van:
de Minister voor Immigratie en Asiel,
te 's-Gravenhage,
appellant,
gemachtigde: mr. P. van den Berg,
ambtenaar ten departemente

Tegen:
de uitspraak van voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Haarlem
van 8 februari 2011 (verzonden op dezelfde dag)
met kenmerk Awb 11/1497

Inzake:

met nummer 1012.29.1274
aan te dulden als verveerder,
gemachtigde: mr. J.J. Wedemeljer,
advocaat te Alkmaar (Oudegracht 90, 1811 CM Alkmaar)

Proces
Procesvertegenwoordiging
Bordewijklaan 62
2591 XR Den Haag

Postbus 30120
2500 GC Den Haag

mr. M.A. Prusa
070 779 7104

1. Inleiding

De Minister voor Immigratie en Asiel (hierna: de Minister) komt in hoger beroep van de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, van 8 februari 2011 (verzon- den op dezelfde dag) met het procedurenummer Awb 11/1497 (*productie 1*). De voorzieningenrechter heeft bij zijn uitspraak het bestreden besluit van 12 januari 2011 vernietigd en bepaald dat de Minister een nieuw besluit dient te nemen met inachtneming van de uitspraak. Voorts heeft de voorzieningenrechter ten laste van de Staat der Nederlanden een proces- kostenveroordeling uitgesproken.

2. Achtergronden

Bij besluit van 12 januari 2011 heeft de Minister de aanvraag van verweer- der tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd afgewezen. Het hiertegen ingestelde beroep heeft geleid tot de thans aangevallen uitspraak.

3. Grievan

Grief 1

3.1 Ten onrechte oordeelt de voorzieningenrechter in rechtsoverweging 2.10 van de aangevallen uitspraak:

"2.10 Verweerder [thans: de Minister] heeft derhalve op grond van voor- gaande bepaling te onderzoeken of de door verzoeker [thans: verweerder] aangevoerde omstandigheden een reden zijn om hem het ontbreken van reis- of identiteitspapieren niet toe te rekenen. Verweerder kan de aangevoerde omstandigheden en de daarvoor gegeven onderbouwing in de overgelegde documentatie niet onbesproken laten, zoals hij blijktens de hiervoor weergegeven motivering heeft gedaan. Aldus heeft verweerder zijn besluit op dit punt niet deugdelijk gemotiveerd en treft de beroepsgrond doel. De door verweerder ter zitting gegeven aanvullende motivering dat zich in Turkije een UNHCR post bevindt waar verzoeker bescherming had kunnen vragen, is geen adequate reactie op de door verzoeker overgelegde documentatie en is derhalve niet alsnog een deugdelijke motivering."

3.2 De gegrondverklaring van deze grief tast tevens de geldigheid van rechtsoverweging 2.11 aan.

Grief 2

3.3 Eveneens ten onrechte overweegt de voorzieningenrechter in rechts- overweging 2.15 en 2.16 van de uitspraak:

"2.15 Verzoeker heeft aangevoerd dat verweerder niets over deze concrete omstandigheden heeft gezegd en niet kenbaar en gemotiveerd heeft beoordeeld of de verklaringen die verzoeker heeft afgelegd geloofwaardig zijn. Het is niet zo dat verzoeker niets weet en niets heeft verklaard. Verzoeker heeft verklaard uit eigen wetenschap. Verweerder heeft in redelijkheid deze verklaring niet kunnen afwijzen.

2.16 Naar het oordeel van de voorzieningenrechter treft deze beroeps- grond doel. Verweerder heeft in zijn algemeenheid verwezen naar het ter

zake gevoerde beleid zonder zich in het onderhavige concrete geval een oordeel te vormen over de geloofwaardigheid van de door verzoeker gestelde afgelegde reisroute, over de door verzoeker gestelde onmogelijkheid informatie te verstrekken in het licht van die afgelegde reisroute en de omstandigheden waaronder die reis is afgelegd. Verweerder heeft voorts niet gemotiveerd waarom hetgeen verzoeker wel heeft verklaard niet voldoende is."

Grief 3

3.4 Tot slot heeft de voorzieningenrechter ten onrechte in rechtsoverweging 2.18 tot en met 2.20 van de uitspraak overwogen:

"2.18 Ten slotte heeft verzoeker in beroep aangevoerd dat hij bij terugkeer naar Iran een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (BVRM). Verzoeker heeft ter onderbouwing van dit standpunt verwezen naar het arrest van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 9 maart 2010 (appl. no. 41827/07, R.C. t. Zweden), met name de rechtsoverwegingen 35, 36 en 56, alsmede naar de door het EHRM in dit arrest genoemde rapportages. Verzoeker stelt met deze verwijzing concrete aanknopingspunten naar voren te hebben gebracht voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht van de minister van Buitenlandse Zaken van 2010 over Iran. Op basis van dit ambtsbericht stelt verweerder zich op het standpunt dat terugkeer naar Iran geen enkel probleem is. Het ambtsbericht negeert de informatie zoals die blijkt uit genoemd arrest, aldus verzoeker. Verzoeker heeft nooit een paspoort gehad en zal deze ook niet krijgen. Verzoeker is illegaal uitgereisd of zal in elk geval zonder juiste documenten als een paspoort moeten terugkeren, in de negatieve aandacht van de autoriteiten komen als bedoeld in rechtsoverweging 35 e.v. van het arrest en bij terugkeer naar het spectale gerecht gaan met alle gevolgen als marteling zoals beschreven in rechtsoverweging 56 van het arrest. Het besluit is op dit punt onvoldoende gemotiveerd.

2.19 Verweerder heeft zich in het besluit op het standpunt gesteld dat verzoeker geen documenten heeft overgelegd waaruit is gebleken dat hij illegaal is uitgereisd. Verzoeker heeft zijn reis ook niet aannemelijk gemaakt met documenten, indicatieve bewijzen dan wel gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen aangaande zijn reisroute. Er is geen reden om aan te nemen dat hetgeen de persoon is overkomen in genoemd arrest van het EHRM ook verzoeker zal overkomen bij terugkeer. In het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over Iran van 2010 wordt beschreven dat jaarlijks duizenden in het buitenland verblijvende Iranërs, waaronder voormalige asielzoeker, terugkeren naar Iran en dat er geen gevallen bekend zijn van uitgeprocedeerde asielzoekers die na terugkeer in de problemen zijn gekomen.

2.20 Zoals de voorzieningenrechter hiervoor heeft geoordeeld, is sprake van een motiveringsgebrek ten aanzien van verweerdere tegenwerping dat verzoeker geen enkel indicatief bewijs van de reis heeft kunnen overleggen, noch dat hij in staat is om gedetailleerde, coherente en verificerbare verklaringen omtrent de reis te geven. Derhalve kan verweerdere standpunt dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij illegaal is uitgereisd vooralsnog niet in stand blijven. Of verzoeker al dan niet aannemelijk heeft gemaakt of hij illegaal is uitgereisd, sluit voorts niet uit dat hij zonder de juiste papieren zal moeten terugkeren. De betekenis daarvan dient te

worden beoordeeld in het licht van de informatie zoals die blijkt uit genoemd arrest van het EHRM en het ambtsbericht. De voorzieningenrechter is van oordeel dat verweerder, door te verwijzen naar de informatie in het ambtsbericht van Buitenlandse Zaken over Iran van 2010 niet gemotiveerd de stelling van verzoeker heeft weerlegd, dat verzoeker met de verwijzing naar het arrest van het EHRM en de daarin genoemde rapportages concrete aanknopingspunten naar voren heeft gebracht voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht. Deze beroepsgrond treft doel.”

- 3.5 De gegrondverklaring van deze grieven tast tevens de geldigheid van rechtsoverveging 2.21 tot en met 2.23 aan.

4. Toelichting op de grieven

Ten aanzien van grief 1 en 2

- 4.1 De voorzieningenrechter overweegt in de aangevallen uitspraak dat – kort weergegeven – de Minister zich een meer gemotiveerd oordeel had moeten vormen over de geloofwaardigheid van het reisverhaal en de (on)mogelijkheid om concrete informatie te verstrekken in dit kader, evenals het feit dat verweerder geen identiteitsdocumenten heeft overgelegd. De Minister heeft niet, althans onvoldoende kenbaar gemotiveerd waarom door verweerder onvoldoende omtrent zijn reisroute is verklaard. Voorts overweegt de voorzieningenrechter dat het op de weg van de Minister had gelegen om te onderzoeken of de door verweerder aangevoerde omstandigheden, en met name het feit dat verweerder naar eigen zeggen via Turkije is gereisd en bang was om door dat land te worden teruggezonden, hetgeen is onderbouwd met algemene informatie van onder andere de Hoge Commissaris voor Vluchtelingen (UNHCR), een reden was om het ontbreken van de bewuste documenten aan hem toe te rekenen. Dit oordeel is onjuist en wel om de volgende redenen.
- 4.2 Niet in geschil is dat verweerder geen indicatief bewijs omtrent zijn reisroute heeft overgelegd. Overeenkomstig het ter zake gevoerde beleid, zoals dat is geformuleerd in paragraaf C4/3.6.3 van de Vreemdelingen-circulaire (Vc) is het in beginsel niet geloofwaardig dat een asielzoeker geen enkel (indicatief) bewijs van de reis kan overleggen. Ten onrechte is de voorzieningenrechter hieraan voorbijgegaan.
- 4.3 Voorts, en eveneens ten onrechte, heeft de voorzieningenrechter geoordeeld dat het ontbreken van reisdocumenten / indicatief bewijs met betrekking tot de afgelegde reisroute niet aan verweerder kan worden tegengeworpen in het licht van de door hem aangevoerde informatie, althans dat dit punt in het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd is.
- 4.4 In de eerste plaats vermag de Minister niet in te zien hoe verweerdere gestelde vrees door Turkije gerefoleerd te kunnen worden naar Iran van enige relevantie kan zijn op het feit dat hij – op een later overgelegde treinkaartje na – in het geheel geen indicatief bewijs omtrent de reisroute heeft kunnen overleggen. Ook uit verweerdere eigen verklaringen blijkt dat hij zijn nationaliteit en identiteit – dit in tegenstelling tot de reisroute – voor de Turkse autoriteiten verborgen wilde houden. Mitsdien heeft de voorzieningenrechter ten onrechte geoordeeld dat de Minister nader had moeten onderzoeken of het ontbreken van enig indicatief bewijs van reis in het licht van hetgeen verweerder ten aanzien van de gestelde vrees voor

refoulement heeft aangevoerd, moet worden bekeken, althans dat een dergelijke beoordeling tot een andere conclusie had kunnen leiden. Met zijn oordeel is de voorzieningenrechter tevens buiten de omvang van het geschil getreden, nu een dergelijke beoordeling ten aanzien van indicatief bewijs omtrent de reisroute door geen van de partijen is verzocht; zie ook rechtsoverweging 2.7 en 2.8 van de aangevallen uitspraak.

- 4.5 Overeenkomstig het gevoerde beleid is de vaststelling dat Indien ten aanzien van één van de elementen (identiteit, nationaliteit, reisroute of asielrelaas) documenten ontbreken en dat dit toe te rekenen is aan de asielzoeker, is dit reeds voldoende voor de algemene conclusie dat er sprake is van het toerekenbaar ontbreken van documenten; zie paragraaf C4/3.6.3 Vc.
- 4.6 Ten aanzien van de door verweerder eerst in beroep overgelegde (kopieën) van identiteitsdocumenten merkt de Minister het volgende op.
- 4.7 Uit de bepalingen van artikel 31, eerste lid, Vw gelezen in samenhang met artikel 3.114 van het Vreemdelingenbesluit mag van een vreemdeling in beginsel worden verwacht dat hij documenten omtrent zijn identiteit, nationaliteit en reisroute reeds bij de aanvraag overlegt.

Vergelijk:

- *Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (AbRS) van 31 oktober 2009, 200905295/1 (productie 2)*

Voorts moet bij de beoordeling in aanmerking worden genomen dat verweerder blijkens zijn verklaringen ten tijden van zijn uitreis uit het land van herkomst niet in een acute vluchtsituatie verkeerde. Immers, hij heeft zelf verklaard ter voorbereiding van zijn vertrek uit Iran de betreffende stukken bij zijn zus te hebben afgegeven ter bewaring. De Minister heeft derhalve op goede gronden geen rekening gehouden met de deze stukken.

Vergelijk:

- *AbRS van 15 maart 2005, 200500388/1 (productie 3)*

Ten onrechte is de voorzieningenrechter hieraan voorbijgegaan.

- 4.8 Uit het bovenstaande komt naar het oordeel van de Minister de conclusie worden getrokken dat het niet overleggen van stukken die betrekking hebben op verweerdens identiteit en nationaliteit alsmede de reisroute wel degelijk aan verweerder kan worden toegerekend. Mitsdien heeft de Minister aan verweerder terecht de bepalingen van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, Vw tegengeworpen. De voorzieningenrechter heeft dit niet onderkend.
- 4.9 In aansluiting daarop merkt de Minister op dat de voorzieningenrechter eveneens heeft miskend dat op het moment dat vast komt te staan dat het ontbreken van stukken toerekenbaar is, deze vaststelling niet geheeld kan worden door het afleggen van consistente en verifieerbare verklaringen omtrent de reisroute. De Minister voelt zich gesterkt in zijn standpunt door de jurisprudentie van uw Afdeling.

Zie bijvoorbeeld:

- *AbRS van 8 april 2008 (JV 2008/228)*

Ten onrechte is de voorzieningenrechter derhalve getreden in de beoordeling van de vraag of verweerder (afdoende) verifieerbaar en consistent heeft verklaard omtrent zijn reisroute.

- 4.10 Voor zover uw Afdeling van mening mocht zijn dat het bovenstaande niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak kan leiden, stelt de Minister zich subsidiair op het standpunt dat de uitspraak ook overigens geen stand kan houden. Hiertoe is het volgende van belang.
- 4.11 In het geval dat een asielzoeker geen documenten inzake de reisroute overlegt, maar omtrent de reisroute en het ontbreken van documenten een consistente gedetailleerde en verifieerbare verklaring aflegt, geeft hij blijk van wil tot medewerking aan de vaststelling van de reisroute. Wanneer de verifieerbare elementen blijken te kloppen, kan de conclusie zijn dat het volledig ontbreken van documenten inzake de reisroute niet aan de asielzoeker is toe te rekenen; zie paragraaf C4/3.6.3 Vc. Uw Afdeling heeft dit beleid gesanctioneerd. De Minister verwijst hierbij naar de jurisprudentie van uw Afdeling.

Zie recentelijk:

- AbRS van 13 december 2010, 201008502/1 (www.raadvanstate.nl)

- 4.12 Overeenkomstig dit beleid is van belang de vraag of de vreemdeling omtrent zijn gesteld afgelegde reisroute een consistente, gedetailleerde en verifieerbare verklaring heeft afgelegd. Hierbij merkt de Minister op dat de vraag of deze verklaring als zodanig als geloofwaardig kan worden aangemerkt gezien het toetsingskader juist aan de hand van de genoemde elementen, en niet los van deze elementen en op zichzelf, moet worden beoordeeld. De voorzieningenrechter heeft dit miskend. Ook ten aanzien van het gestelde motiveringsgebrek is het oordeel van de voorzieningenrechter, aangezien de Minister reeds in het voornemen, zoals dat voornemen in het bestreden besluit is herhaald en ingelast, gemotiveerd heeft aangegeven dat verweerder geen informatie kan verschaffen over eenvoudige zaken als de dorpen in Turkije waar hij heeft verbleven, de landen en plaatsen die hij tijdens zijn reis heeft aangedaan en van waar naar waar hij met de boot is gereisd. Mitsdien heeft de Minister wel degelijk gemotiveerd aangegeven waarom verweerdere verklaringen onvoldoende zijn. De voorzieningenrechter is hieraan en zonder dit punt nader te motiveren voorblijgegaan.

Ten aanzien van grief 3

- 4.13 Tot slot oordeelt de voorzieningenrechter dat – zakelijk weergegeven – verweerder met een verwijzing naar het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) van 9 maart 2010, verzoek nummer 418270/07, inzake R.C. tegen Zweden, en de in dit arrest onder rechts-overweging 35 en 36 genoemde informatie een concreet aanknopingspunt naar voren heeft gebracht voor twijfel aan de juistheid van het algemeen ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over de situatie in Iran van oktober 2010, althans dat de Minister deze stelling onvoldoende gemotiveerd heeft weersproken. Gelet op het op hetgeen namens verweerder is aangevoerd leest de Minister deze rechtsoverweging aldus dat de voorzieningenrechter hiermee doelt op de informatie in paragraaf 3.3.4 van het algemeen ambtsbericht, en in het bijzonder de inreisprocedure en de gestelde mogelijkheid van schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens (EVRM) als gevolg

van het ondergaan van die procedure. Ook dit oordeel is onjuist en wel om de volgende redenen.

- 4.14 In de eerste plaats wenst de Minister op te merken dat voor zover de voorzieningenrechter de stelling van verweerder dat hij op een irreguliere wijze naar Iran terug zal moeten keren omdat hij eveneens illegaal uit Iran zou zijn vertrokken, tot de zijne maakt en zonder voorbehoud overneemt, dit onjuist is. Uit niets blijkt immers dat illegale uitreis automatisch betekent dat een onderdaan van Iran alleen illegaal naar dat land terug zal kunnen keren. De Minister vermag niet in te zien waarom verweerder zich na afloop van de procedure niet zou kunnen wenden tot de Iraanse autoriteiten met een aanvraag tot verstrekking van een reisdocument, bijvoorbeeld een *laissez-passer*. De voorzieningenrechter heeft dit oordeel niet, althans niet kenbaar, gemotiveerd in de aangevallen uitspraak.

Voor zover de uitspraak aldus moet worden gelezen dat de voorzieningenrechter oordeelt dat het relaas van verweerder niet uitsluit dat hij zonder de juiste papieren zal moeten terugkeren, merkt de Minister op dat ook deze gevolgtrekking uit niets, anders dan verweerders eigen niet nader onderbouwde stellingen, blijkt. Ten onrechte heeft de voorzieningenrechter ook deze stelling tot zijn oordeel gemaakt, althans dit punt niet kenbaar heeft gemotiveerd. Reeds hierom dient naar het oordeel van de Minister de aangevallen uitspraak te worden vernietigd. Ook overigens is het oordeel van de voorzieningenrechter onjuist. Hiertoe stelt de Minister het volgende.

- 4.15 Uit het bewuste algemeen ambtsbericht komt naar voren dat het zonder een paspoort of reisdocument verlaten van het Iraanse grondgebied strafbaar is. Voor deze overtreding kan een Iraanse onderdaan worden bestraft met een gevangenisstraf van één tot drie jaar of een geldboete van 100.000 tot 500.000 rial (circa 10 tot 50 Amerikaanse dollars) (zie pagina 58, voetnoot 211). Deze informatie komt overeen met de informatie uit de in het arrest van het EHRM aangehaalde bronnen. Hierbij moet volledigheidshalve worden opgemerkt dat het *Advisory Panel on Country Information*, waarnaar het rapport van het Britse ministerie van Binnenlandse Zaken verwijst, tevens een aantal voorbeelden noemt van individuele gevallen, waarbij een straf werd opgelegd voor het illegaal verlaten van Iran en in verband met andere strafrechtelijke feiten. Hetgeen door het *Panel* wordt gesteld, wordt (slechts) deels bevestigd in het rapport van de Deense Immigratiedienst. Voor zover de voorzieningenrechter van oordeel is dat op dit punt sprake is van een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan de juistheid van het ambtsbericht, is dit derhalve onjuist.
- 4.16 Ten aanzien van terugkeer van Iraanse onderdanen zonder een geldig paspoort of ander reisdocument, stelt het EHRM vast dat in dergelijke gevallen de betrokkene het risico loopt worden gearresteerd en ondervraagd naar de redenen van zijn illegale vertrek en, voor zover van toepassing, vóór het vertrek uit Iran gepleegde strafbare feiten. Zoals de Minister eerder in hoger beroep heeft opgemerkt, ligt het op de weg van verweerder om in geval van terugkeer naar Iran zorg te dragen voor een geldig reisdocument. Gesteld noch gebleken is dat het voor verweerder onmogelijk zou zijn om een dergelijk document te verkrijgen.

Met betrekking tot Iraanse onderdanen die na een illegaal vertrek uit hun land met een paspoort terugkeren constateert het ambtsbericht dat deze personen bij terugreis geconfronteerd kunnen worden met een (tijdelijk) inbeslagname van het paspoort en/of een geldboete. In een eerdere

uitspraak heeft de rechtbank, zelfde nevenzitting, geoordeeld dat dergelijke behandeling niet kan worden aangemerkt als een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM.

Vergelijk:

- rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Haarlem, van 6 december 2010, Awb 09/35898 en 10/9140 (productie 4)

Het EHRM oordeelt in het bewuste arrest (zie rechtsoverweging 56) dat

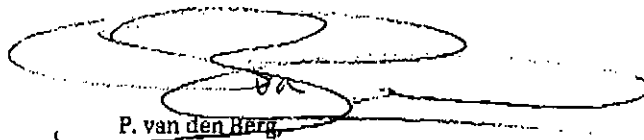
"according to information available from independent sources (see paragraphs 35 on 36 above) such Iranians are particularly likely to be scrutinised for verification as to the legality of their departure from Iran."

Nu, naar de Minister aanneemt, de inbeslagname van een paspoort en/of opleggen van een boete impliceert dat een dergelijke persoon eerst door de Iraanse autoriteiten kan worden aangehouden, doch in ieder geval onder vraag, stelt de Minister vast dat ook deze informatie uit het ambtsbericht overeenkomt met de door het BHRM geciteerde bronnen. Mitsdien heeft de voorzieningenrechter ten onrechte geoordeeld dat verweerder met zijn verwijzing naar het arrest van het EHRM een concreet aanknopingspunt voor twijfel aan het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken naar voren heeft gebracht. De aangevallen uitspraak komt derhalve in aanmerking voor vernietiging.

5. Conclusie

De Minister concludeert tot gegrondverklaring van het hoger beroep, vernietiging van de aangevallen uitspraak en ongegrondverklaring van het door verweerder ingestelde beroep.

Rijswijk, 15 februari 2011

P. van den Berg
gemachtigde

Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties
Immigratie- en Naturalisatiedienst
Proces Procesvertegenwoordiging
Vestiging Rijswijk
Postbus 30120
2500 GC 's-Gravenhage

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie,
appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Arnhem, van 28 mei 2004 in het geding tussen:

en

appellant.

1. Procesverloop

Bij besluit van 29 april 2003 heeft appellant (hierna: de minister), voorzover hier van belang, een aanvraag van _____ (hierna: de vreemdeling) om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 28 mei 2004, verzonden op 1 juni 2004, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep gegrond verklaard en dat besluit vernietigd. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de minister bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 28 juni 2004, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 20 juli 2004 heeft de vreemdeling een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. In grief 1 klaagt de minister dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat het niet aannemelijk is dat het ontbreken van reisdocumenten aan de vreemdeling is toe te rekenen. De rechtbank heeft miskend dat niet slechts het ontbreken van bewijs omtrent de reisroute aan de vreemdeling is toegerekend maar tevens het tekort schieten van de vreemdeling in het afleggen van gedetailleerde, consistente en verifieerbare verklaringen over zijn reis, aldus de minister. Ten onrechte heeft de rechtbank volgens de minister haar eigen oordeel omtrent de toerekenbaarheid in de plaats gesteld van zijn oordeel.

In grief 2 klaagt hij – kort weergegeven - dat de rechtbank ten onrechte heeft overwogen dat hij onvoldoende heeft gemotiveerd waarom het asielrelaas van de vreemdeling ongeloofwaardig wordt geacht.

2.1.1. Ingevolge artikel 31, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: de Vw 2000) wordt een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, als bedoeld in artikel 28 van die wet, afgewezen, indien de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat zijn aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening vormen. Het is derhalve aan de vreemdeling om de door hem aan zijn aanvraag ten grondslag gelegde feiten en omstandigheden tegenover de minister aannemelijk te maken.

Ingevolge het tweede lid, aanhef en onder f, wordt bij het onderzoek naar de aanvraag om een verblijfsvergunning asiel mede betrokken dat de vreemdeling ter staving van zijn aanvraag geen reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden kan overleggen die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, tenzij de vreemdeling

aannemelijk kan maken dat het ontbreken van deze bescheiden niet aan hem is toe te rekenen.

2.1.2. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (uitspraak van 27 januari 2003 in zaak no. 200206297/1, AB 2003, 286), behoort de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling in zijn asielrelaas naar voren gebrachte feiten, waaronder begrepen de toepassing van artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, tot de verantwoordelijkheid van de minister en kan die beoordeling slechts terughoudend door de rechter worden getoetst. De beslissing welke documenten noodzakelijk zijn voor de beoordeling van de aanvraag en ter staving daarvan hadden kunnen en moeten worden overgelegd, maakt deel uit van die beoordeling.

Volgens paragraaf C1/5.8.2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: de Vc 2000) zijn voor de beoordeling van een asielaanvraag de volgende elementen van belang:

- de identiteit van de asielzoeker;
- de nationaliteit van de asielzoeker;
- de reisroute van de asielzoeker;
- het asielrelaas van de asielzoeker.

In paragraaf C1/5.8.3 van de Vc 2000 is vermeld dat, indien wordt vastgesteld dat ten aanzien van één van deze elementen documenten ontbreken en dat dit is toe te rekenen aan de asielzoeker, dit reeds voldoende is voor de algemene conclusie dat sprake is van "het toerekenbaar ontbreken van documenten".

2.1.3. Als zich de omstandigheid, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000 voordoet, mogen, mede gelet op de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Memorie van Toelichting, Kamerstukken II 1998-1999, 26 732, nr. 3, p. 40/41) en de ter uitvoering daarvan vastgestelde beleidsregels, neergelegd in paragrafen C1/1.2, C1/3.2.2 en C1/3.3.4 van de Vc 2000, in het relaas, om het geloofwaardig te achten, geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen; van het asielrelaas moet in dat geval positieve overtuigingskracht uitgaan.

Naast de beoordeling van de geloofwaardigheid van de door de vreemdeling naar voren gebrachte feiten, behoort ook de beoordeling van de positieve overtuigingskracht van het asielrelaas, daaronder begrepen het realiteitsgehalte van de door de vreemdeling aan die feiten ontleende vermoedens, primair tot de verantwoordelijkheid van de minister. Ook in zoverre dient de rechter diens oordeel terughoudend te toetsen en niet zijn eigen oordeel in de plaats te stellen van dat van de minister.

2.1.4. De minister heeft zich in het besluit van 29 april 2003 en de daarin ingelaste voornemens op het standpunt gesteld dat de vreemdeling niet aannemelijk heeft gemaakt dat het ontbreken van reisdocumenten niet aan hem is toe te rekenen.

In het voornemen van 20 februari 2003 tot afwijzing van de aanvraag heeft de minister vastgesteld dat de vreemdeling geen documenten en/of bescheiden ter staving van zijn reisroute heeft overgelegd. Daarnaast

heeft de minister zich op het standpunt gesteld dat de vreemdeling onvoldoende heeft meegewerkt aan de vaststelling van de door hem gestelde reisroute. Volgens de minister mocht van de vreemdeling in alle redelijkheid worden verwacht dat hij verifieerbare informatie kon verschaffen over eenvoudige zaken als de namen van plaatsen en landen die hij tijdens zijn reis heeft aangedaan, de namen van de luchtvaartmaatschappijen, de kleuren van de vliegtuigen en van de kleding van de stewardessen en de duur van de reis. De minister heeft het verwijtbaar geacht dat de vreemdeling heeft nagelaten deze informatie te verstrekken.

In het besluit van 29 april 2003 heeft de minister in reactie op de zienswijze voorts gesteld dat gelet op de leeftijd van de vreemdeling van hem mocht worden verwacht dat hij consistente verklaringen af kon leggen. Met betrekking tot het ontwikkelingsniveau van de vreemdeling heeft de minister er op gewezen dat de vreemdeling scholing heeft gehad, nu hij het Arabisch en Swahili in woord en geschrift beheerst, Kirundi verstaat en, blijkens het door hem ingevulde intakeformulier, het Latijnse schrift beheerst.

Er bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op bovenvermeld standpunt heeft kunnen stellen. In de omstandigheid dat de vreemdeling bij zijn aanvraag een document van de "UK Immigration Service" heeft overgelegd, waarin hem wordt medegedeeld dat hem de toegang tot het Verenigd Koninkrijk wordt geweigerd en dat hij zal worden verwijderd naar Amsterdam, heeft de minister in redelijkheid geen aanleiding hoeven zien voor een ander oordeel, nu dit slechts betrekking heeft op de reisroute van het Verenigd Koninkrijk naar Nederland. Reisdocumenten met betrekking tot het overige deel van de reisroute van Burundi naar Nederland en consistente en verifieerbare verklaringen daarover ontbreken.

2.1.5. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, dient gelet op het vorenstaande derhalve van het asielrelaas een positieve overtuigingskracht uit te gaan.

De rechtbank heeft overwogen dat er weliswaar, gelet op de vaagheid en onvolledigheid van sommige verklaringen van de vreemdeling, aanwijzingen zijn dat de vreemdeling niet uit Burundi afkomstig is, maar dat er evenzeer aanwijzingen zijn die op het tegendeel wijzen. Het oordeel van de rechtbank dat sommige van zijn verklaringen vaag en onvolledig zijn, is door de vreemdeling in hoger beroep niet bestreden. Gelet hierop, in samenhang met het feit dat zich de omstandigheid voordoet, als bedoeld in artikel 31, tweede lid, aanhef en onder f, van de Vw 2000, bestaat geen grond voor het oordeel dat de minister zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat van het asielrelaas geen positieve overtuigingskracht uitgaat en dat derhalve geen geloof wordt gehecht aan de door de vreemdeling gestelde Burundische nationaliteit. Dat de minister bij de beoordeling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas niet kenbaar rekening heeft gehouden met de minderjarigheid en het ontwikkelingsniveau van de vreemdeling, leidt niet tot een ander oordeel, reeds gelet op de overwegingen die de minister aan de minderjarigheid en het ontwikkelingsniveau van de vreemdeling heeft gewijd in het gedeelte van het besluit dat betrekking heeft op de geloofwaardigheid van het reisverhaal.

De grieven slagen.

2.2. Grief 3 heeft geen zelfstandige betekenis.

2.3. Het hoger beroep is gegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het beroep tegen het besluit van 29 april 2003, gelet op hetgeen hiervoor is overwogen, alsnog ongegrond verklaren.

2.4. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Arnhem, van 28 mei 2004 in zaak nr. AWB 03/30643;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank ingestelde beroep ongegrond.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, Voorzitter, en mr. T.M.A. Claessens en mr. J.E.M. Polak, Leden, in tegenwoordigheid van mr. Z.N. Kammeraat, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
Voorzitter

w.g. Kammeraat
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 2 december 2004

295.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellante,

tegen de uitspraak van de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Haarlem, van 7 februari 2003 in het geding tussen:

appellante

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 12 september 2001 heeft de Staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) een aanvraag van appellante om haar een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 7 februari 2003, verzonden op 17 februari 2003, heeft de rechtbank te 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Haarlem (hierna: de rechtbank), het daartegen door appellante ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellante bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 17 maart 2003, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (hierna: de minister) is in de gelegenheid gesteld een reactie in te dienen.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Ingevolge artikel 83, eerste lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000), voor zover thans van belang, houdt de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen.

Ingevolge het derde lid verzoekt de rechtbank de minister om zo spoedig mogelijk schriftelijk aan de wederpartij en de rechtbank te laten weten of de ingeroepen feiten en omstandigheden aanleiding zijn voor handhaving, wijziging of intrekking van het bestreden besluit.

2.2. In grief 1 voert appellante aan dat de rechtbank onjuiste toepassing heeft gegeven aan die bepalingen, dan wel toepassing van die bepalingen ten onrechte achterwege heeft gelaten.

2.2.1. De bedoelde bepalingen van artikel 83 van de Vw 2000 zien op feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen en niet, zoals het geval is met betrekking tot de door appellante geproduceerde documenten, op een nadere onderbouwing voor het eerst in rechte van ten tijde van de besluitvorming reeds voorgevallen en ook gestelde feiten en omstandigheden. Van feiten en omstandigheden, als bedoeld in artikel 83, eerste lid, van de Vw 2000, is derhalve geen sprake. Dat de documenten, naar appellante stelt, voor de zaak buitengewoon belangrijk zijn, maakt dit, wat hier verder van zij, niet anders. De rechtbank heeft artikel 83, derde lid, van de Vw 2000 terecht niet toegepast. De grief faalt.

2.3. In grief 2 betoogt appellante dat de rechtbank, gelet op de informatie die is overgelegd, ten onrechte de waardering van de feiten door de minister in stand heeft gelaten. De rechtbank heeft daarbij ten onrechte

de door appellante gestelde feiten niet terughoudend getoetst, aldus appellante.

2.3.1. Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen (onder meer uitspraak van 27 januari 2003 in zaak nr. 200206297/1, gepubliceerd in JV 2003/103), is de maatstaf bij de te verrichten toetsing niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit en bezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen alsmede het gestelde in de zienswijze, niet in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas heeft kunnen komen.

Dit laat onverlet dat de besluitvorming moet voldoen aan de eisen van met name zorgvuldigheid en kenbaarheid van de motivering die het recht stelt en dat de rechter de besluitvorming daaraan moet toetsen.

Aldus vindt rechterlijke toetsing plaats, zonder dat de rechter de beoordeling aan zich trekt die door de minister moet plaatsvinden.

2.3.2. Appellante klaagt terecht dat de rechtbank het oordeel van de staatssecretaris over de geloofwaardigheid van het asielrelaas ten onrechte niet terughoudend heeft getoetst. Die klacht kan evenwel niet leiden tot het daarmee beoogde doel. Er is, mede in het licht van hetgeen is overwogen naar aanleiding van grief 1, geen grond voor het oordeel dat het oordeel van de staatssecretaris dat het asielrelaas van appellante niet geloofwaardig is de hiervoor omschreven toets niet kan doorstaan. De grief faalt.

2.4. Hetgeen in grief 3 is aangevoerd, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat de grief geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op het bepaalde in artikel 91, tweede lid, van de Vw 2000, met dat oordeel volstaan.

2.5. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient, zij het met verbetering van gronden, te worden bevestigd.

2.6. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. R.W.L. Loeb, Voorzitter, en
mr. B. van Wagendonk en mr. A.W.M. Bijloos, Leden, in tegenwoordigheid
van mr. E.J.J.M. van Tielraden, ambtenaar van Staat.

w.g. Loeb
Voorzitter

w.g. Van Tielraden
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 9 mei 2003

243-432.
Verzonden:

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,